Potatis och fisk

Vi skulle snart äta middag. Jag var irriterad över att du, min äldste son inte ville duka idag heller. Bara på lördagar sade du. Nu hade du fastnat i någon tanke och jag försökte få kontakt med dig. Din hand följde stolsryggens ovankant och sedan längs sidan ner mor benet.

– Mamma….

– Ja, sade jag och hällde av potatisvattnet.

– Mamma!

– Ja, sade jag, mer irriterat.

– Mamma, när…

– Ja, vad är det! Riktigt argt nu.

– Mamma! När jag dör. Är du i himlen och väntar på mig då?

Matlagningen stannar. Allt stannar. Rösten är inte arg längre, men bär inte riktigt.

– Ja gubben, får jag fram.

– Då ska jag springa till dig jättefort. Och göra ett superhopp upp i din famn.

Du klättrar upp på stolen och visar. Jag tar emot dig. Står där och håller om. Hårt.

– Vad fint hjärtat. Vad glad jag blir.

Du gör dig fri, får syn på mina tårar och säger:

– Mamma. Varför är du blöt i ögonen om du är glad?

– Man kan gråta av glädje, säger jag.

Du hoppar ner. Frågar vad det blir för mat.

– Potatis och fisk.

– Blä, det vill inte jag ha.

Utopiska tankar

Ännu en grådisig novembermorgon. En sådan där när man måste skära sig ut genom dörren. Den typen då det aldrig blir ljust. När jag drar ner det där sega grå i mina lungor tar det sig via mina blodådror till min hjärna och infekterar. Invaggar mig i falsk trygghet. Sträva på, du har det bra. Intellektets immunförsvar gör uppror, väcker liv i utopiska tankar: Vad är det som håller mig kvar här? Varför gör jag inte det där jag verkligen vill? Tar en buss ner till kontinenten, eller sätter mig på ett plan. Tar en ospecificerad resa härifrån, spelar ingen större roll vart, bara den bär bort. Beställer in en flaska champagne, ja eller en Cola för att hålla nere kostnaden. Just det, så var det. +3.27 står det på displayen när jag har knappat in mig på stämpelklockan. Alltid något.

Effektivisering

Jag kommer tillbaka till kontoret efter en fantastisk lunch på den vanliga restaurangen. Slår på radion, lyssnar som vanligt på nyheterna när jag kollar mina mejl. Något om kriget i Syrien. Vad de håller på där borta! Skummar snabbt genom den senaste mejlskörden, för många för att hinna läsa alla så noga. Lilla Mohammed sex år, hör jag reportern säga och slutar för en stund läsa. Familjens hus har förstörts i en bombattack. Hans vänstra hand är borta. Han ligger där på sjukhuset och försöker förstå det. Han frågar var hans mamma och pappa är. Och hans tvååriga bror. Men ingen vill berätta att de dog i explosionen. Det greppar tag. Kommer nära. Tänker på mina egna barn. Jag blir sittande. Har svårt att uppbåda motivation. Sneglar på klockan. Vid två börjar mötet om det fortsatta effektiviseringsarbetet.

Restaurangbesök

”När jag dör vill jag att du ska vara glad….”, säger jag.
Vi sitter på varsin sida om bordet på din favoritrestaurang. Vi träffas inte så ofta sedan du flyttade och började plugga på en annan ort. Du ser besvärat på mig. Jag håller upp min hand för att stoppa din groende invändning.
”…glad över allt jag har fått uppleva. Att jag fick er. Det har varit det största”. Jag gör en paus. Måste samla mig. Bita mig i läppen.
”Jag måste få det sagt”, fortsätter jag. ”Så att du vet det en dag”. Jag ser att du kämpar. Tittar ner. Nickar. Reser dig efter en stund, kommer över till min sida av bordet och omfamnar mig. Så mycket större du är nu. *Jag väntar på dig där uppe sedan*, som jag svarade en gång när du var liten, men jag tror inte att du minns det.
Din omfamning sitter kvar när du har gått tillbaka och satt dig.
”Nä, nu är jag hungrig”, säger jag. ”Vad ska du ha?”
Du tittar i menyn. Säger att du kanske ska ta sjötungan, att du sällan lagar fisk hemma.
”Fisk?” säger jag. ”Blä, det vill jag inte ha”.